

Dit boek werd geschreven door een speelse, sensitieve
vrouw.

Het gaat over eten & emoties.

De zin op de vorige pagina doet me steeds stiekem glimlachen. Het is een soort lach die je krijgt wanneer je iets herkenbaars leest of ziet. Deze lach zie je niet alleen subtiel op je gezicht maar voelt ook als een warmte in je hele lichaam. Het is een soort koestering omdat je je gezien voelt voor wie je bent. Je voelt je niet alleen, terwijl je misschien eerder dacht van wel en je vindt het stiekem ook een beetje grappig dat een ander menselijk wezen zich net zo gedraagt als jij. Een vrouw en eten zijn onlosmakelijk verbonden met elkaar, net als elk ander mens trouwens, maar van vrouwen is het anders. Toch?

Laat me toe het dan toch even allemaal te stigmatiseren en duidelijk de grens te trekken tussen het vrouw-zijn en het man-zijn. Ik hou ervan om die twee energieën apart van elkaar te zien, maar ik weet dat ze ook onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en altijd met elkaar verbonden zullen blijven. Ik ben niet de enige die de verbinding legt tussen vrouw, eten en emoties. Als vrouw weet ik wat het is, het omgaan met die emoties. Het zijn golven waarop we meebewegen, stormen soms zelfs zo erg dat ik besef dat het dan één grote miserie is met mezelf. Het zijn die verdomde hormonen die ervoor zorgen dat emoties heel hard kunnen schommelen en zoals emoties schommelen, schommelt ook de voeding van ons. Dames.

Zoals we ook voortbewegen op de golven van onze emoties, zo bewegen we mee met de golven van het leven. Daarover gaat dit boek. Laat me toe het op een speelse maar toch intense manier te brengen, dat is wie ik ben en wie ik graag wil zijn. Een vurig speelse Ram met een intens belevingsgevoel.

Ik heb altijd een bewuste vrouw willen zijn, misschien met een tikje meer zelfvertrouwen dan dat ik nu heb. Het is niet dat ik een grote prater ben, het schrijven gaat me vaak veel beter af. Ik zag mezelf in gedachten soms zit-

tend bij het raam, aan een houten tafel met een kop thee en schrijvend. Buiten tikte de regen tegen het venster en binnen was het gezellig warm. Ik keek door het raam, droomde weg en schreef in het schemerlicht van een staande lamp. De poes nestelde zich op mijn dijen of keek met me mee naar buiten. Nog meer liep ze over mijn toetsenbord, zo bleek en wreef met haar lange staart in mijn gezicht.

Het was pas toen ik een tijdje aan het schrijven was dat ik ineens besepte dat ik die persoon geworden was. Het schrijven gebeurt inderdaad aan een grote houten tafel net naast een groot schuifraam dat uitkijkt op de tuin. Binnen komt af en toe een poes eens goeiedag zeggen en buiten komt heel vaak een vogel voorbij. Af en toe trekt het merelmannetje mijn aandacht en even later komt ook het vrouwtje tevoorschijn. Het koppeltje duiven zit liever mooi naast elkaar op een tak in mijn berkenboom en het roodborstje komt een zeldzame keer een kruimeltje pikken net als het koppeltje koolmezen die soms luidruchtig fladderend tekeergaan. Het heeft een tijdje geduurd voordat ik wist wat ik zou gaan schrijven, enkele verwoe-de pogingen eindigden steeds in niets. Ik durfde niet te ondernemen of het kwam er gewoon niet uit. Al werd langzamerhand wel duidelijk dat ik wou schrijven rond oranje, en specifiek oranje dagen. Hoe ik daarbij terecht kwam kan ik moeilijk uitleggen, het was eerder een gevoel. Oranjedagen zijn voor mij de dagen waarop het niet supergoed gaat maar ook niet superslecht, het is wat tussen de twee. Net dat is wat de meeste dagen zijn, tussen-twee dagen. Het zijn de normale dagen, die we mogen omarmen net als ons mens-zijn.

Het wezen de mens blijft me heel hard boeien. Ware het niet enkel voor het gedrag maar vooral voor datgene wat er zich in de hoofden van ons allemaal afspeelt. Wat we denken en voelen en hoe we ons daar soms mee identificeren zonder dat we het zelf willen.